

τὸ ὅποιον ὁ πάνσοφος δημιουργὸς ἐπλάσε πρὸς βοήθειαν καὶ παρηγορίαν τοῦ ἄλλου ἡμίσεος.

Ἄν ἀναπτύξῃ τις τὰς ἐκ τῆς σημερινῆς διδασκτικῆς καὶ παραδειγματικῆς ἀνατροπῆς τῶν γυναικῶν γινομένης εἰς αὐτὰς δοξασίας περὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν, θέλει φρίξει παρατηρῶν ὅτι, αἱ μὲν ἐξ αὐτῶν φρονοῦσιν, ὅτι ὑπάρχουσιν εἰς τὴν πολιτείαν διὰ τὰ στοιλίζονται καὶ τὰ θυμύζωνται, διὰ τὰ πλίζωσι καὶ τὰ παίζονται, διὰ τὰ δέχονται μεθυσιὰ θυμιάματα παρὰ νέων καὶ γερόντων βλακῶν, καὶ διὰ τὰ ἀκούουσι τοὺς, καθὼς αὐτοὺς ὀνομάζουσι, γλυκεῖς λόγους, οἵτινες τὰ ἀποκοιμίζουσιν αὐτὰς εἰς τερπνὴν ὀλεθρίαν λήθην αὐτῶν ἐαυτῶν· ἐν ἐνὶ λόγῳ διὰ τὰ ζῶσι ζῶν ἄσκοπον, ἄπρακτον, ἄκαρπον· ἄλλαι δοξάζουσιν, ὅτι, ἐπλάσθησαν διὰ τὰ ἀποκτήσωσι λαμπράς τινας ἐπιδεξιότητας, διὰ τῶν ὁποίων τὰ ἐπιδείξουσιν ἀνωφελῆ τινα πλεονεκτήματα καὶ ἀσκόπους πολυμαθεῖς γνώσεις, τὰς ὁποίας ποτὲ δὲν δύνανται τὰ ἐκφράσσει χωρὶς τὰ ἀπεκδυθῶσι πᾶσαν γυναικεῖαν αἰδῶ καὶ μετριοφροσύνην· ἄλλη φρονεῖ, ὅτι ἐγεννήθη διὰ τὰ κατασκοπεύει τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς ἀδυναμίας τοῦ πλησίον αὐτῆς, διὰ τὰ ἐφορμᾷ κατ' αὐτῶν ἀσπλάγχυν, τὰ περιεργάζεται αὐτὰς διὰ τοῦ μικροσκοπεῖου τῆς κατηγορίας, διὰ τὰ παρατηρήσει καὶ τὰ κάμῃ καὶ τὰς ἄλλας τὰ παρατηρήσωσιν εἰς αὐτὰς κηλίδας τινὰς, ἥτις τὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν τρόπον τινὰ δικαίωμα τὴν ἀμαυρώσει τὴν ἀμεμπτον διαγωγὴν τινος ἀθώου· καὶ ἄλλη τέλος πάντων, ὅτι εἶναι κυρίως προωρισμένη διὰ τὰ γίνῃ ἡ θανατηφόρος πληγὴ δυστυχούς τινος ἀνδρός, ὅστις εἶχε τὴν καλοκῆχατον ἀνοησίαν τὰ προμηθεύσει εἰς αὐτὴν ὅ,τι ἡ ἀνάνδρος γυνὴ δὲν δύναται ποτὲ τὰ ἀποκτήσῃ ἀφ' ἐαυτῆς, δηλαδὴ θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν, ὑπόληψιν, ἀξίαν, ὑπεράσπισιν, συντήρησιν καὶ ἄνεσιν τῆς ζωῆς.

Ὡ γυναικες! ἐσωτερικὸν αἶσθημα τῆς ἀνθρωπίνου ἀξίας δύνανται τὰ πείσῃ τὰς, ὅσαι ἐξ ὑμῶν δὲν ἐξηχρεώθησαν, (καὶ τοιαῦται εἰσὶν ἀδιαφιλονεικῶς αἱ πλεῖσαι γυναῖκες) ὅτι ὁ πάνσοφος δημιουργὸς εἶχε βέβαια ὑψηλοτέρους καὶ εὐγενεστέρας σκοποὺς περὶ τοῦ προορισμοῦ ὑμῶν οὐχί! δὲν δύνασθε ποτὲ τὰ πεισθῆναι, ὅτι ἐγεννήθητε μόνον καὶ μόνον διὰ τὰ ἦσθε μεγάλα παιδία, χαρίεντα νευρόσπαστα, ὠραῖαι εἰκόνες, κρανία ἀμύελα, ἢ τὸ φρικωδέστερον κατὰ χθόνια ἐριννῶες. Ἐπλάσθητε διὰ τὰ γίνητε σύζυγοι καθιστῶσαι τοὺς ἀνδρας ὑμῶν εὐτυχεῖς, μητέρες διαμορφόνοσαι τὰ τέκνα ὑμῶν καὶ ἔμφρονες προστάτριαι τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας· σύζυγοι χρεωστοῦσαι τὰ καταστή-

σθε διὰ τρυφερᾶς συμπαιδείας, δι' ἀγάπης, δι' ἐπιμελείας καὶ διὰ φροντίδων, γλυκεῖαν τὴν ζωὴν τοῦ ἄλλου ἡμίσεος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ὑπομένουσι τὰ μεγαλήτερα βάρη τὰς μερίμνας καὶ τοὺς ἀγῶνας τοῦ βίου· μητέρες οὐχὶ μόνον διὰ τὰ γεννᾶτε τέκνα, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ τρέφητε εἰς τὴν καρδίαν αὐτῶν τὰ πρῶτα τῆς ἀρετῆς σπέρματα, διὰ τὰ βοηθῆτε τὴν ἀνάπτουσιν τῶν ἀρτιγεννητῶν ψυχικῶν αὐτῶν δυνάμεων· προστάτριαι τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας, διὰ τὰ ἐξασφαλίζετε διὰ τῆς προσοχῆς τῆς τάξεως, τῆς καθαριότητος, τῆς ἐπιμελείας, τῆς φειδῶς περὶ τὴν δαπάνην, καὶ δι' οἰκονομικῶν γνώσεων καὶ ἐπιδεξιότητων, τὴν οἰκιακὴν ἡσυχίαν καὶ εὐδαιμονίαν τοῦ ἐνασχολουμένου περὶ τὴν αὔξησιν τοῦ κοινού πλούτου συζύγου, διὰ τὰ ἐλαφρύνετε αὐτὸν ἀπὸ τῶν μεριμνῶν τῆς διατροφῆς, καὶ τὰ ἀποκαθιστᾶτε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ κατοικίαν εἰρήνης, χαρᾶς καὶ εὐτυχίας.

Μὴ σᾶς ἐξιπάζῃ ἡ κατάστασις τῆς ἐξαρτήσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ πολιτικὴ κοινωνία σᾶς κατέταξεν· ἡ κατάστασις αὕτη δὲν εἶναι δυσάρεστος, δὲν εἶναι ἐξευτελιστική· εἶναι ἀναγκαία πρὸς συντήρησιν τῆς ἁρμονίας τῶν κοινωνιῶν, εἶναι φυσικὸν ἀποτέλεσμα καὶ τοῦ σωματικοῦ ὑμῶν διοργανισμοῦ καὶ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων, εἶναι κοινὴ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀνθρωπίνου κοινωνίας θέλησις, τὸ τὰ ἦναι δηλαδὴ ὁ μὲν ἀνὴρ ὑπερασπιστὴς καὶ ἀρχηγὸς τῆς γυναικὸς, ἡ δὲ γυνὴ προσκολλημένη καὶ στηριζομένη εἰς αὐτὸν, βοηθὸς καὶ σύντροφος τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Ὁ ἀνὴρ εἶναι πλάτανος, ἡ δὲ γυνὴ κισσὸς, ἀποβρόφῶν μέρος τῆς ζωτικῆς αὐτοῦ δυνάμεως ἀπὸ τῶν ζωτικῶν τοῦ πλατάνου δυνάμεων ὑφούμενος εἰς τὰ ἄνω μετ' αὐτοῦ, μετ' αὐτοῦ ἀψιφῶν τοὺς ἀνέμους, μετ' αὐτοῦ ἱσάμενος, καὶ μετ' αὐτοῦ πίπτων· χωρὶς δὲ τοῦ πλατάνου εἶναι χαμηλὸς θάμνος, τὸν ὅποιον ὁ διαβάτης πατεῖ. (α).

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΑΔΡΙΑΤΙΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Ὁ Πάππας Ἀλέξανδρος ὁ Γ'. ἀποκηρυχθεὶς ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Φρεδερίκου τοῦ Βαρβαρόσσα, ἦτοι τοῦ Πυρρῶ, καὶ καταδικωμένος ὑπ' αὐτοῦ καθ' ὅλην τὴν Ἰταλίαν, κατέφυγεν ὑπὸ τὴν σκέπη καὶ προστασίαν

(α) Τοὺς τελευταίους παραγράφους τοῦ ἀρθροῦ τούτου ἠρανίσθημεν κατὰ λέξιν ἐκ τοῦ ὑπὸ τοῦ Κυρίου Α. Ρ. Ραγκαβῆ μεταφρασθέντος φιλοσοφικοῦ συγγράμματος τοῦ σφεῦ Γερμανοῦ Κάμπε.

τῆς Βενετικῆς δημοκρατίας ἐν ἔτει 1176, ἐκ τῆς ὁποίας λαβὼν βοήθειαν κατετρόπωσε καὶ κατέβαλε τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ.

Ὁ Πάππας λοιπὸν εὐγνώμονων πρὸς τοὺς Βενετοὺς ἐ χάρισεν εἰς τὸν Δοῦκα τῆς δημοκρατίας διάφορα ἡγεμονικὰ δικαιώματα καὶ προνόμια, μεταξύ δὲ τῶν

ἄλλων ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὸν καὶ χρυσοῦν δακτυλίδιον λέγων πρὸς αὐτὸν, « λάβε τοῦτο παρ' ἐμοῦ ὡς σύμβολον τῆς ἐπὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης κυριαρχίας σου, μεθ' ἧς ρυμφεῖν κατ' ἔτος σὺ καὶ οἱ διάδοχοί σου, διὰ τὰ μάθωσιν αἱ ἐπερχόμεναι γενεαί, ὅτι ἡ θάλασσα αὕτη ἀνήκει εἰς μόνους ὑμᾶς, οἵτινες ἐπ' αὐτῆς ἐνίκησατε, καὶ

ὅτι αὐτὴ ὀφείλει τὰ ὑποτάσσειν ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὰς θελήσεις ὑμῶν, ὡς ἡ γυνὴ εἰς τὸν ἴδιον αὐτῆς σύζυγον». Οἱ δὲ Βενετοὶ σχολιάσαντες καὶ ἐξηγήσαντες τὰς φιλόφρονας ταύτας ἐκφράσεις κατὰ τὰ πολιτικὰ αὐτῶν συμφέροντα καὶ τὴν ὑπέρμετρον φιλοδοξίαν, παρήγαγον ἐξ αὐτῶν τὸ ἐξαιρετικὸν αὐτῶν δικαίωμα ἐπὶ τῆς ἀποκλειστικῆς κυριαρχίας τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ ἐσφετερίσθησαν καὶ οἰκαιοποιήθησαν, μετονομάσαντες Βενετικὸν κόλπον, ἀπαγορεύσαντες τὴν ἐπ' αὐτῆς θαλασσοπλοίαν εἰς τὰ ξένα πολεμικὰ πλοῖα, καὶ ἐπιβαλόντες βαρυτάτους δεσμούς εἰς τὰ ἐπ' αὐτῆς πλείοντα ἐμπορικὰ.

Ἄν καὶ οἱ μὲν παρὰ τὴν Ἀδριατικὴν οἰκοῦντες λαοὶ κατεκραύγασαν κατὰ τοῦ παρανόμου τούτου σφετερισμοῦ, οἱ δὲ διαδεχθέντες τὸν Πάππαν Ἀλέξανδρον διεμαρτυρήθησαν κατὰ τῆς παρεξηγήσεως, τὴν ὁποίαν οἱ Βενετοὶ ἔκαμαν ἐπὶ τῶν ἀπλῶς φιλοφρονητικῶν λέξεων τοῦ προκατόχου αὐτῶν, ὁ δὲ Πάππας Παῦλος ὁ Δ'. ἔγραψε « δὲν ἐννοῶ, πόθεν οἱ Βενετοὶ δι' ὑσχυρίζοντο, ὅτι εἶναι κυριαρχαὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἐν ᾧ ἐγὼ οὐδέποτε ἔπαυσα γράφων ῥητῶς εἰς τὰ ἐμὰ διατάγματα, » ἡ Ἀδριατικὴ ἡμῶν θάλασσα » εἰς μάρτην ὅμως ταῦτα πάντα, διότι οὐ μόνον οὐδόλως προσεῖχεν εἰς αὐτὰ ἡ Βενετία, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕκαστον ἔτος μέχρι τῆς καταλύσεως τῆς δημοκρατίας ὁ Δοῦξ ἐπανελάμβανε τὸν συμβολικὸν τοῦτον γάμον μετὰ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἐπαγρυπνῶν καὶ προσέχων αὐτὴν αὐστηρῶς, ὡς ὁ ζηλοτυπώτατος τῶν συζύγων.

Ἡ ἐπέτειος αὕτη ἑορτὴ ὑπῆρχεν ἡ λαμπροτέρα τῶν λοιπῶν ἐθνικῶν ἑορτῶν τῆς Βενετίας· ἐτελεῖτο δὲ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως, καθ' ἣν οἱ Βενετοὶ εἶχον καταστρέψει τὸν στόλον τοῦ Αὐτοκράτορος Φρεδερίκου· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἑορτὴ αὕτη ἐτελεῖτο ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁσάκις ἡ μελόνημφος, τεταραγμένη ὑπὸ τρικυμιῶν, δὲν εὕρισκετο εἰς διάθεσιν γάμου, ἀνέβαλλον τὴν ἡμέραν ἀπὸ Κυριακῆν εἰς Κυριακὴν μέχρι τῆς ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ πάλιν ἐκ τῆς Πεντηκοστῆς ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν ἕως οὗ τέλος ὁ οὐρανὸς ἐφαίνετο ἀνέφελος καὶ εὐδίας, ἡ δὲ θάλασσα γαληνιαία, καὶ τότε ὅλοι οἱ

κάτοικοι τῆς Βενετίας πλήρεις χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας ἐξήρχοντο διὰ νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην ἑορτὴν, ἥτις ἐπανηγυρίζετο κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ἐπὶ μὲν τῶν κωδωνοστασιῶν ὄλων τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Βενετίας ἐκυμάτιζεν ἡ σημαία τοῦ πτερωτοῦ λέοντος, ἐπὶ δὲ τῆς ἄκρας τριῶν μεγάλων ἱστῶν, ἐστημένων ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Ἀγίου Μάρκου, αἱ κυριευθεῖσαι τρεῖς σημαῖαι, ἡ τῆς Κύπρου, τῆς Κρήτης καὶ τῆς Πελοποννήσου. Ὁ δὲ Βουκένταυρος, ἐξαγόμενος ἐκ τοῦ ὀπλοφυλακίου, ἐφέρετο πρὸς τὸν Δοῦκα μεταξὺ τῶν χειροκροτήσεων καὶ κραυγῶν τοῦ ἐπευφημοῦντος πλήθους, τοῦ κρότου τῶν τηλεθόλων, καὶ τοῦ ἤχου τῶν ἀπείρων ἐκκλησιαστικῶν κωδῶνων.

Ὁ Βουκένταυρος, ἡ Γαμήλιος ἄμαξα τοῦ Δουκὸς, ἦτον, ὡς φαίνεται ἐπὶ τῆς παρούσης εἰκονογραφίας, εἶδος τριήρεως, ἐχούσης δύο καταστρώματα ἄνευ ὁμῶς ἱστῶν καὶ ἱστιῶν, καὶ οὔσης κατὰ μὲν τὸ μήκος ἑκατὸν ἑπτὰ Γαλλικῶν ποδῶν, κατὰ δὲ τὸ πλάτος εἴκοσι δύο, καὶ τὸ μὲν κάτω κατάστρωμα εἶχε καθίσματα διὰ πεντήκοντα καὶ δύο κωπηλάτας, τὸ δὲ ἄνω ἐστέγαζεν ἀπὸ πρύμνης ἕως πώρης θόλος κεκοσμημένος μὲν δι' ἐξαιρέτων ἀναγλύφων καὶ λαμπρῶν κατόπτρων, κεχρυσωμένος δὲ μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐστρωμένος διὰ μεταξωτόχνου ὑφάσματος· τρεῖς δὲ σειραὶ θαυμαστῶν ἀγαλμάτων, ἐστημέναι αἱ μὲν δύο εἰς τὰς δύο πλευρὰς τοῦ πλοίου, ἡ δὲ τρίτη παράλληλος μεταξὺ τούτων κατὰ τὸ μέσον, ὑπεστήριζον τὸν θόλον τοῦτον καὶ διήρουν τὸ κατάστρωμα εἰς δύο μεγαλοπρεπεῖς κατατομὰς, ἐν αἷς ἦσαν τεταγμένα τὰ καθίσματα τῶν Πατρικίων· κατὰ δὲ τὴν ἄκραν τῆς τριήρεως πρὸς τὴν πρύμνην, ἐνούμεναι αἱ δύο αὗται προμήκεις κατατομαὶ ἐσχημάτιζον λαμπρὰν αἴθουσαν ἐν σχήματι ἡμικυκλίου, κατὰ τὸ κέντρον τῆς ὁποίας ἔμελλε νὰ καθίσῃ ὁ Δοῦξ περιεστοιχισμένος ὑπὸ τῶν Μεγιστάνων αὐτοῦ καὶ τῶν ξένων πρέσβειων· ἐπὶ δὲ τῆς πώρης ἐφαίνετο ὁ χρυσοῦς πτερωτὸς λέων, ἡ ἐρυθρὰ σημαία τοῦ ἁγίου Μάρκου, αἱ ὁκτὼ ἑτεραι σημαῖαι τῆς δημοκρατίας, καὶ πλῆθος σελπιγκτῶν καὶ μουσικῶν.

Ὁ Δοῦξ τῆς Βενετίας, ἐνδεδυμένος μεγαλοπρεπῶς,

καὶ φέρων διαδῶμα ἐπὶ κεφαλῆς, ἐκάθιζεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πομπῶδους αὐτοῦ συνοδίας, ὁ δὲ διευθυντὴς τοῦ ὀπλοφυλακίου, ἐκτελῶν τὰ τοῦ κυβερνήτου χρέη, διέβυνε τὸ πηδάλιον, καὶ ὁ Βουκένταυρος ἐκινεῖτο ῥυμουλκούμενος ὑπὸ ἀναριθμήτων ἐφορκίων, καὶ συνοδευόμενος ὑφ' ὅλων τῶν λέμβων, ἀκατίων, πλοιαρίων, καὶ σκαφῶν τῆς Βενετίας· προχωρῶν δὲ μετὰ μεγαλοπρεποῦς βραδύτητος καὶ μετὰ τῶν συγκεχυμένων ἤχων τῶν τηλεβόλων, κωδῶνων καὶ μουσικῶν ὀργάνων, ἠγκυροβόλει εἰς τι ὠρισμένον μέρος παρὰ τὸ στόμα τοῦ λιμένος τῆς πόλεως, ἡ δὲ τελετὴ τοῦ γάμου ἤρχετο ὡς ἀκολούθως.

Μετά τινας θρησκευτικὰς ἱεροπραξίας καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα, ὁ Πατριάρχης τῆς Βενετίας πύλῳγει καὶ ἠγίαζε τὴν θάλασσαν. Ὁ δὲ Δοῦξ ἀνιστάμενος καὶ λαμβάνων παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν τελετῶν χρυσοῦν δακτυλίδιον ἄρραβῶνος, ἔρριπτεν αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν λέγων, « Ἡμετέρα θάλασσα Ἀδριατικὴ! σὲ νυμφεύομαι πρὸς ἐνδειξιν τῆς ἀληθοῦς καὶ αἰωνίου κυριαρχίας, τὴν ὅποίαν ἔχομεν ἐπὶ σοῦ, » καὶ παραχρῆμα αἱ μουσικαὶ ἔψαλλον τὸν ἀκατάληπτον ὕμνον τοῦ Ὑμεναίου τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, τὰ τηλεβόλα ἐδιπλασίαζον τοὺς κρότους, ὁ δὲ λαὸς τὰς κραυγὰς καὶ τὰς ἐπευφημίας· πανταχόθεν δὲ ἔριπτον εἰς τὴν θάλασσαν ἄνθη καὶ φυτὰ εὐώδη πρὸς πλέξιμον, ὡς ἔλεγον, τῶν νυμφικῶν στεφάνων.

Ὁ Βουκένταυρος ἐπανάφερε τὴν ἐπιβεβηκυῖαν ἐπ' αὐτοῦ λαμπρὰν συνοδίαν εἰς μίαν τῶν ἐκκλησιῶν, ὅπου ἐψάλλετο ὑπὸ τοῦ πατριάρχου τῆς Βενετίας μεγαλοπρεπῆς λειτουργία. Χοροὶ δὲ καὶ θέατρα, καὶ ἵπποδρόμια, καὶ συναγωνισμοὶ λέμβων, καὶ διανομαὶ τροφῶν καὶ χρημάτων εἰς τὸν λαόν, καὶ φωτοχυσίαι, καὶ ἐπὶ τέλους πολυτελέστατον συμπόσιον ἐν τοῖς Ἀνακτόροις τοῦ Δουκὸς, καὶ παντὸς εἵδους εὐθυμίας καὶ διασκεδάσεις διήρκουν μέχρι τῆς ἐσπέρας· Ὁ Βουκένταυρος ἔμενεν ἐκτεθειμένος ἐπὶ τινας ἡμέρας εἰς τὰ ὅμματα τοῦ περιέργου λαοῦ, καὶ μετὰ ταῦτα εἴλκυον αὐτὸν πάλιν εἰς τὸ ὀπλοφυλακίον.

Ἀλλὰ μολονότι πρὸ πολλοῦ οἱ παράδοξοι οὗτοι σύζυγοι εἶχον διαζευχθῆ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἑαυτῆς σύζυγον

ἀπιστίαν τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἀλλ' ἡ ἀλλόκοτος ὁμῶς καὶ κατὰ φαντασίαν αὐτῇ τοῦ γάμου τελετὴ ἐπανηγυρίζετο εἰσέτι, καὶ ὁ τελευταῖος Δοῦξ τῆς Βενετίας, Λουδοβίκος Μανίνης, ἐξηκολούθει ἀκόμη μέχρι τοῦ ἔτους 1797 ν' ἀναγγέλλῃ πρὸς τοὺς ξένους πρέσβεις, κατὰ τὴν παραδεδεγμένην ἐθιμοταξίαν τῶν Δουκῶν τῆς Βενετίας, τὴν ἐπὶ ταύτης τῆς συζύγου ἀποκλειστικὴν αὐτοῦ κυριαρχίαν. Ἀλλὰ δὲν εἶχον παρέλθει ὀλίγοι μῆνες ἀπὸ ταύτης τῆς πρὸς τοὺς πρέσβεις ἀγγελίας, καὶ ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα ἔμεινε χήρα, ἀπαλλαγεῖσα διὰ παντὸς, τούτου τοῦ ζηλοτύπου αὐτῆς συζύγου.

Ο ΔΟΚΙΜΟΣ.

Ἱστορικὸν Διήγημα.

Συνέχεια τοῦ Β'. κεφαλαίου « ἡ ἐσχάτη περὶ. »

(Βλέπε ἀρ. 2. τῆς Ἀποθ.)

Πρὶν φθάσῃτε εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν δύνασθε νὰ κερδαίνετε τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καθὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, θέλετε διέλθῃτε πολλὰς δυστυχεῖς ἡμέρας, ἀλλ' ὁμῶς, εἰς ὁποιασδήποτε ἀνάγκας καὶ ἂν περιέσσητε, ἐνθυμεῖσθε πάντοτε, ὅτι ἡ ἀρετὴ εἶναι ὁ μόνος πλοῦτός σας. Καὶ ἐγὼ πολλάκις, τέκνα μου, ἠδυνάμην νὰ οἰκιοποιηθῶ τὰ ἀλλότρια, ὅτε ἐστερεῖσθε τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, ἀλλὰ, ὅσον καὶ ἂν σπαράττωσι τὴν μητρικὴν καρδίαν αἱ φωναὶ τοῦ πεινῶντος τέκνου, ἐπροτίμησα μολαταῦτα μᾶλλον νὰ ἀκούω αὐτὰς παρὰ νὰ πράξω τι ἐναντίον τῶν θείων ἐντολῶν. Ἐκτὸς τούτου τέκνα μου, τὸ μέλλον σας θέλει εἶσθαι ἀναμφιβόλως εὐτυχέστερον τοῦ παρελθόντος. Σὺ, Φρεδερίκε, εἶσαι μὲν πολλὰ νέος ἀκόμη, διότι μόλις πέρυσι ἐσυμπλήρωσας τὸ δέκατον τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας σου, μολαταῦτα κατέχεις ἀληθῆ εὐτυχίαν, ἥγουν τὴν φιλοπονίαν. Ὅσον διὰ σὲ τέκνον μου, ἐπρόσθεσε στρέφουσα τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν πρωτότοκον, ἃς μὴ σὲ δυσαρεστήσωσιν ὅσα μέλλω νὰ σὲ εἴπω, καὶ μὴν ὑπολάβῃς τοὺς λόγους μου ἐπίπληξιν τῆς παρελθούσης διαγωγῆς σου, ἀλλ' ἀπλὴν νοουθεσίαν διὰ τὸ μέλλον. Φρόντιζε περὶ σεαυτοῦ, Ἀντώνιε, σὺ τέκνον μου δὲν ἀγαπᾷς διόλου τὴν ἐργασίαν, καὶ ὁμῶς αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἐγγύησις, τὴν